

Sygn. I C 93/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Eliza Nowicka - Skowrońska

Protokolant: Jakub Flaga

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 stycznia 2017 r.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą we W.

przeciwko T. K. (1)

o zapłatę

I. zasądza od T. K. (1) na rzecz (...) z siedzibą we W. kwotę 88.737,99 zł (osiemdziesiąt osiem tysięcy siedemset trzydzieści siedem złotych i dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 24 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od T. K. (1) na rzecz (...) z siedzibą we W. kwotę 4.727 (cztery tysiące siedemset dwadzieścia siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje pobrać od T. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie kwotę 3.329 (trzy tysiące trzysta dwadzieścia dziewięć) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, których powód nie miał obowiązku uiścić.

SSO Eliza Nowicka Skowrońska

Sygn. akt I C 93/16

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 24 sierpnia 2015 r. (k. 5) działająca przez profesjonalnego pełnomocnika powódka (...) z siedzibą we W. wniosła o wydanie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i zasądzenie na jej rzecz od pozwanego T. K. (1) kwoty 88.761,21 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 24 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów pobranej prowizji od uiszczonej przez powódkę opłaty sądowej od pozwu oraz kosztów zastępstwa według norm przepisanych.

Powódka wniosła, na wypadek przekazania sprawy do postępowania zwykłego, o wydanie orzeczenia nakazującego, aby strona pozwana zapłaciła na jej rzecz kwotę 88.761,21 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości równej czterokrotności kredytu lombardowego NBP, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i kosztów pobranej prowizji od uiszczonej przez stronę powodową opłaty sądowej od pozwu oraz kosztów

zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także o przeprowadzenie rozprawy pod nieobecność strony powodowej (k. 6v.).

W uzasadnieniu powódka wskazała, że pozwany w dniu 29 lipca 2009 r. zawarł umowę bankową z Bankiem (...) S.A., na podstawie której otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach w niej określonych. Pozwany nie wywiązał się z umowy, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie. Bank (...) wezwał stronę pozwaną do zapłaty, a następnie poinformował o przelewie wierzytelności na rzecz powódki.

W dniu 11 stycznia 2015 r. między powodową spółką (jako cedentem wierzytelności przysługującej Bankowi (...) S.A.), a pozwanym zwarta została ugoda, na mocy której pozwany złożył oświadczenie o uznaniu wierzytelności przysługującej wierzycielowi pierwotnemu w wysokości 84.762,29 zł i zobowiązał się do jej spłaty – w wysokości powiększonej o odsetki umowne liczone od tejże kwoty, począwszy od daty płatności pierwszej raty ugody, według stopy procentowej określonej postanowieniami umowy ugody, należne za cały okres trwania ugody. Mimo zobowiązania się do dokonywania spłat w ratach, pozwany nie dokonał na rzecz powódki żadnych wpłat objętych harmonogramem zawartym w ugodzie. Z tego powodu umowa ugody została skutecznie wypowiedziana i dług stał się natychmiast wymagalny do kwoty 107.710,89 zł. W związku z powyższym, w ocenie powódki, zadłużenie pozwanego na dzień złożenia pozwu wyniosło kwoty: 84.762,29 zł tytułem należności głównej oraz 2.861,02 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych i 1.137,90 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie, co dało łącznie kwotę dochodzoną pozwem.

W dniu 11 września 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazał pozwanemu, ażeby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacił powódce kwotę 88.761,21 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 24 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4.721,10 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo w tym terminie wniósł sprzeciw (k. 9v.).

Nakaz ten został doręczony pozwanemu w dniu 22 września 2015 r.

W dniu 6 października 2015 r. pozwany złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, który został uzupełniony pismami z dnia 2 czerwca 2016 r. (data wpływu – k. 76) i z dnia 24 października 2016 r. (data wpływu – k. 157). Pozwany zaskarżył przedmiotowy nakaz w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego, a także domagał się zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego w wysokości 17,00 zł, kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 zł i kosztów wysyłania korespondencji w wysokości 25,20 zł, jak również prowadzenia sprawy także pod nieobecność pozwanego (k. 11).

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zakwestionował roszczenie powódki w całości – zarówno co do zasady, jak i wysokości – i zaprzeczył wszystkim twierdzeniom powódki zawartym w pozwie, a w szczególności iżby był on dłużnikiem Banku (...) S. A., od którego powódka miała nabyć wierzytelność wobec pozwanego; że zawarł umowę bankową z Bankiem (...) S. A.; że otrzymał jakiegokolwiek środki pieniężne od Banku (...) S. A. na podstawie powyższej umowy bankowej; że powódka nabyła wierzytelność wobec pozwanego, wynikającą z powyższej umowy.

Pozwany podniósł dodatkowo szereg następujących zarzutów i twierdzeń (k.65 v. – 66; 76v. – 81v.):

1. nieistnienia roszczenia powódki;
2. nieudowodnienia istnienia i wysokości roszczenia powódki;
3. braku zawarcia umowy bankowej między pozwanym, a Bankiem (...) S.A.;

4. nieważności umowy bankowej między pozwaną, a Bankiem (...) S.A. z uwagi na jej podpisanie przez osoby, które nie były upoważnione do działania w imieniu Banku;
5. braku przekazania przez Bank środków pieniężnych pozwanemu na podstawie umowy bankowej;
6. braku podstaw do wypowiedzenia umowy przez bank;
7. braku sporządzenia przez Bank oświadczenia o wypowiedzeniu umowy;
8. braku otrzymania przez pozwanego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy;
9. braku wymagalności roszczenia powódki;
10. braku wskazania, jakie należności składają się na należność dochodzoną pozwym;
11. nieważności umowy przelewu wierzytelności i braku nabycia wierzytelności przez powódkę wobec pozwanego (nawet jeśli istniała – czemu pozwany przeczy);
12. przedawnienia roszczenia w całości;
13. iż umowa przelewu wierzytelności obejmowała jedynie wierzytelności wymagalne, natomiast część rzekomej wierzytelności wobec pozwanego w dacie zawarcia umowy nie była wymagalna;
14. braku spełnienia warunku wskazanego w umowie przelewu wierzytelności, tj. braku zapłaty przez powódkę na rzecz Banku ceny wskazanej w umowie sprzedaży wierzytelności;
15. braku objęcia wierzytelności wobec pozwanego wskazanej w pozwie umową przelewu wierzytelności zawartą między Bankiem a powódką;
16. że zawiadomienie o cesji wierzytelności oraz ugoda nie potwierdzają skutecznego nabycia wierzytelności;
17. przedawnienia roszczenia – że oświadczenie pozwanego o uznaniu roszczenia zawarte w ugodzie zostało złożone osobie trzeciej (tj. (...) S. A.), a nie wierzycielowi (tj. powódce);
18. przedawnienia roszczenia – że między wydaniem postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności BTE, a otrzymaniem ugody przez powoda minęły trzy lata;
19. braku zawarcia ugody między powódką, a pozwanym;
20. że oświadczenie o wypowiedzeniu ugody nie zostało podpisane przez osobę upoważnioną do działania w imieniu powódki;
21. braku otrzymania przez pozwanego oświadczenia o wypowiedzeniu ugody;
22. że ugoda nie spełnia wymogów informacyjnych wskazanych w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim;
23. że ugoda zawarta między wierzycielem, a dłużnikiem nie tworzy nowego zobowiązania;
24. że BTE nie potwierdza istnienia i wysokości roszczenia powódki;
25. że BTE nie ma charakteru dokumentu urzędowego, stanowi jedynie dokument prywatny;
26. że przepisy przewidujące uprawnienie do wydawania BTE zostały uznane przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodne z konstytucją RP jako stanowiące naruszenie zasady równości w relacjach banków z ich klientami;

27. że przepisy przewidujące uprawnienie do wydawania BTE zostały uchylone z dniem 27 listopada 2015 r.;
28. że wydanie postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności BTE nie zmienia charakteru tego dokumentu na dokument urzędowy i nie tworzy domniemania istnienia oraz wysokości roszczenia stwierdzonego BTE;
29. że dłużnik ma prawo do kwestionowania zasadności wystawienia BTE w niniejszym postępowaniu;
30. że wystawienie BTE przez Bank było bezpodstawne i bezprawne;
31. że złożenie wniosku o nadanie klauzuli BTE nie spowodowało przerwania biegu przedawnienia, gdyż BTE został wystawiony przez Bank bezprawnie;
32. że złożenie wniosku o nadanie klauzuli BTE spowodowało przerwanie biegu przedawnienia tylko w stosunku do Banku, a nie w stosunku do powódki jako nabywcy wierzytelności niebędącego bankiem;
33. że wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wobec pozwanego, złożony na podstawie BTE z klauzulą wykonalności przez Bank, nie spowodował przerwania biegu przedawnienia roszczenia;
34. że powód bezpodstawnie naliczał odsetki od zaległych odsetek od dnia 11 stycznia 2015 r. do dnia 24 sierpnia 2015 r.;
35. że nie można uznać, iż pozwany podpisując ugodę złożył oświadczenie o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia.

W związku z powyższym, na mocy postanowienia z dnia 8 grudnia 2015 r. przekazano sprawę do rozpoznania do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie (k. 17).

W piśmie z dnia 6 lipca 2016 r. (data stempla pocztowego – k. 98-155) powódka podtrzymała żądania i twierdzenia wyrażone w pozwie w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz odniosła się do poszczególnych sformułowanych przez pozwanego zarzutów do żądań pozwu.

Sąd ustalił co następuje.

W dniu 29 lipca 2009 r. pozwany T. K. (1) zawarł z Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. umowę o kredyt w rachunku bieżącym nr (...), na mocy której uzyskał od banku kredyt w rachunku bieżącym w wysokości 50.000 zł na finansowanie bieżącej działalności gospodarczej, ze zmienną stopą oprocentowania i oprocentowaniem kredytu przeterminowanego w stawce wynoszącej trzykrotną wysokość stopy kredytu lombardowego NBP, zabezpieczony oświadczeniem o poddaniu się egzekucji bankowej.

Dowody: umowa o kredyt w rachunku bieżącym nr (...) – k. 103-107, oświadczenie o poddaniu się egzekucji bankowej – k. 108.

W dniu 4 stycznia 2012 r. Bank (...) S. A. z siedzibą we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny (BTE), w którym stwierdził istnienie przysługującego mu względem pozwanego zobowiązania w wysokości 62.763,40 zł należności (na którą składały się 50.000,00 zł kapitału oraz 1.779,06 zł odsetek umownych liczonych od dnia 24 września 2010 r. do dnia 26 września 2010 r., a także 10.984,34 zł odsetek karnych od dnia 27 września 2010 r. do dnia 3 stycznia 2012 r.). Na mocy postanowienia Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Północ w W. z dnia 18 stycznia 2012 r. tytułowi temu została nadana klauzula wykonalności z ograniczeniem egzekucji do kwoty 100.000,00 zł.

W dniu 12 lutego 2013 r. Bank (...) S. A. złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Północ J. B. wniosek o wszczęcie egzekucji od pozwanego w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzone w klauzulę wykonalności, o których mowa wyżej. Komornik Sądowy przesłał pozwanemu zawiadomienie o wszczęciu przedmiotowej egzekucji, które ten odebrał w dniu 6 marca 2013 r. Na podstawie wniosku Banku (...) S. A. Komornik

Sądowy w dniu 28 lipca 2014 r. wydał postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wszczętego przeciwko pozwanemu.

Dowody: bankowy tytuł egzekucyjny – k. 110, postanowienie Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Północ w W. z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie o sygnaturze akt I Co 224/12 – k. 111; dołączone do akt niniejszej sprawy akta w sprawie egzekucyjnej z wniosku Banku (...) S.A. przeciwko T. K. (1) o sygnaturze Km 3219/13.

Na mocy umowy z dnia 24 grudnia 2014 r. Bank (...) S. A. sprzedał powódce - (...) wierzytelność wynikającą z umowy, o której mowa wyżej. Przedmiotową umowę sprzedaży wierzytelności w imieniu Banku (...) podpisali ustanowieni pełnomocnicy – C. S. i B. B.. Powódka zaś była reprezentowana przez (...) S. A. z siedzibą we W., której pełnomocnikiem była M. T..

Dowody: umowa z dnia 24 grudnia 2014 r. pomiędzy Bankiem (...) S. A. a (...) – k. 115-125; pełnomocnictwa w formie aktów notarialnych – k.126-129; pełnomocnictwo poświadczony notarialnie – k. 129-131; załącznik do umowy, o której mowa wyżej – zanonimizowany wykaz wierzytelności wchodzących w skład portfela – k. 136-137; informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS – k. 138-149.

W dniu 11 stycznia 2015 r. powódka, reprezentowana przez (...) S. A. z siedzibą we W. (za pośrednictwem jej Dyrektora (...) T. K. (2)), zawarła z pozwanym ugodę, na mocy której pozwany w § 1 ust. 1 zdanie ostatnie oświadczył, że uznaje wierzytelność wobec powódki w kwocie 84.762,29 zł i zobowiązał się do jej zapłaty na zasadach szczegółowo opisanych w ugodzie. Powódka wyraziła zgodę na spłatę przedmiotowej wierzytelności, powiększonej o odsetki umowne, w 72 ratach do dnia 15 grudnia 2020 r.

Dowody: wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzony przez Sąd Okręgowy w Warszawie VII Wydział Cywilny Rejestrowy dotyczący powódki – k. 33; ugoda z dnia 11 stycznia 2015 r. – k. 49-50; pełnomocnictwo nr (...) dla T. K. (2) – k. 151.

Pozwany nie uścił żadnej raty ustalonej na mocy ugody w terminach w niej określonych, w związku z czym pismem z dnia 1 czerwca 2015 r., powódka, działając poprzez reprezentującą ją (...) S. A. z siedzibą we W. (za pośrednictwem jej Dyrektora (...) P. K.), złożyła pozwanemu oświadczenie o wypowiedzeniu przedmiotowej ugody. Wypowiedzenie zostało wysłane na adres pozwanego w dniu 2 czerwca 2015 r.

Dowody: wypowiedzenie ugody w sprawie nr (...) – k. 51-52; potwierdzenie nadania – k. 53, pełnomocnictwo nr (...) dla P. K. – k. 153.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności Sąd pragnie wskazać, iż w jego ocenie, na mocy ugody zawartej między stronami w dniu 11 stycznia 2015r., pozwany w sposób ważny i skuteczny względem powódki uznał – zarówno co do zasady, jak i wysokości – przysługującą powódce wobec niego wierzytelność w kwocie 84.762,29 zł, po czym zobowiązał się do jej zapłaty na zasadach szczegółowo opisanych w ugodzie. Z faktu tego wynika zatem legitymacja czynną powódki jako wierzyciela do wytoczenia przedmiotowego powództwa.

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania; wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Poza wskazanym wyżej rozważeniem odnośnie uznania długu przez pozwanego, w ocenie Sądu, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego wywnioskować można by również, iż doszło do ważnego i skutecznego względem pozwanego przelewu wierzytelności, wynikającej z łączącej pozwanego i Bank (...) S. A. umowy kredytu. Przemawiają za tym zarówno przywoływane wyżej, znajdujące się w aktach sprawy: umowa o kredyt w rachunku bieżącym, którą pozwany zawarł z Bankiem, umowa sprzedaży wierzytelności – wraz z dokumentacją notarialną ich dotyczącą, jak również

całokształt załączonych do akt niniejszej sprawy akt egzekucyjnych Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Pragi Północ o sygn. Km 3219/13. W związku z tym twierdzenia pozwanego kwestionujące zarówno ważność jego zobowiązania względem Banku, ważność umowy sprzedaży przedmiotowej wierzytelności powódce (a co za tym idzie jej legitymacji do wytoczenia niniejszego powództwa) nie znajdują oparcia w rzeczywistości. Z doniosłości faktu uznania przez pozwanego przedmiotowego zobowiązania już na etapie, w którym w roli wierzyciela występowała powódka wynika też, iż zbędnym jest czynienie rozważań w przedmiocie, podnoszonych przez pozwanego, zastrzeżeń co do samej instytucji bankowego tytułu egzekucyjnego i ewentualnego przedawnienia roszczenia wynikającego z BTE, gdyż z istnienia i doniosłości prawnej tego dokumentu powód nie wywodził swojego roszczenia. Podstawą faktyczną żądania pozwu było zawarcie między stronami umowy ugody, zawarte w niej oświadczenie pozwanego o uznaniu długu i fakt wypowiedzenia przez powoda tej umowy oraz wymagalność roszczenia nabytego przez powoda od wierzyciela pierwotnego.

Sąd w tym kontekście wskazuje, że przychyła się do popartych głosami doktryny twierdzeń powódki, iż „przez podpisanie ugody, w której zostały wyszczególnione kwoty składowe wartości przedmiotu sporu, pozwany zaakceptował na piśmie dług w całości a umowa zmieniająca termin wymagalności roszczenia zawiera w sobie uznanie długu” (tak: P. Machnikowski [w:] E. Gniewek, Kodeks cywilny. Komentarz, str. 279., Warszawa 2011 r.); jak również że „podpisanie tego typu ugody ma na celu nadać stosunkowi łączącemu strony walor pewności i bezsporności” (tak: M. Pyziak-Szafnicka, [w:] System prawa prywatnego, t. 8, s. 977).

W tym miejscu Sąd wskazuje, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia przedmiotowego zobowiązania jest chybiony. Konsekwencją uznania zobowiązania w ugodzie jest fakt, iż nawet jeśliby uznać, że przed datą jej podpisania przedmiotowe zobowiązanie uległo przedawnieniu, to akt uznania długu pociągał za sobą walor zrzeczenia się przez dłużnika zarzutu przedawnienia. W takim układzie termin przedawnienia przedmiotowego roszczenia zaczęłby biec na nowo od dnia, w którym dłużnik uznał dług. Powyższe rozumowanie poparte jest ugruntowaną linią orzeczniczą zarówno sądów powszechnych, jak i Sądu Najwyższego, w której m. in. wysunięto twierdzenia, iż „uznanie roszczenia bez zrzeczenia się przedawnienia pozbawione byłoby sensu” (wyrok SA w Lublinie z dnia 16 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa 7/13); „zgodnie z treścią art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba, że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia” (wyrok SA w Łodzi z dnia 27 maja 2013 r., sygn. akt. I ACa 1116/12); „na skutek zrzeczenia się zarzutu przedawnienia zobowiązanie naturalne staje się ponownie zobowiązaniem zupełnym – wynikające z niego roszczenie odzyskuje przymiot zaskarżalności” (wyrok SN – Izby Cywilnej z dnia 12 października 2006 r., sygn. akt I CSK 119/06).

Ponadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 lipca 2004 r. w sprawie o sygnaturze akt V CK 620/03 wprost stwierdził, że „wprawdzie zrzeczenie zarzutu przedawnienia jest jednostronnym oświadczeniem woli, to jednak może ono stanowić element składowy ugody; tylko wówczas można przyjąć dorozumiane oświadczenie woli dłużnika o zrzeczeniu się przedawnienia, gdy jego zamiar zrzeczenia się zarzutu przedawnienia wynika w sposób niewątpliwy z towarzyszących temu oświadczeniu okoliczności – takie okoliczności to np. pertraktacje dłużnika z wierzycielem na temat rozłożenia długu na raty, zawarcie umowy nowacyjnej, zawarcie ugody sądowej lub pozasądowej” i ten pogląd w całości Sąd Okręgowy rozpoznając niniejszą sprawę uznał za własny.

Nie pozostawia wątpliwości również okoliczność, iż wobec dokonania przez pozwanego uznania długu dochodzi do zmiany rozkładu ciężaru dowodu w procesie cywilnym i w takiej sytuacji to na pozwanym ciąży ciężar udowodnienia, że dług nie istnieje (porównaj wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w sprawie I ACa 715/12, publik. Legalis oraz wyrok SN z dnia 20 lutego 1973r. w sprawie II CR 700/72, publik. Legalis). W uzasadnieniu orzeczenia w sprawie I ACa 715/12 Sąd Apelacyjny zaznaczał, że „uznanie długu nie pozostaje bez wpływu na rozkład ciężaru dowodu. Uznanie długu ma bowiem istotne znaczenie dowodowe w sferze procesu cywilnego, w tym sensie, że wierzyciel przedstawiający dowód uznania długu przez dłużnika nie musi wykazywać w inny sposób istnienia swej wierzytelności, natomiast to dłużnika obciąża wówczas powinność wykazania, że uznana wierzytelność w rzeczywistości nie istnieje, lub istnieje ale w mniejszym wymiarze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1973 r., II CR 700/72; "Ustawa o szczególnych

warunkach sprzedaży konsumenckiej. Komentarz" J. Jezioro, W. Dubis, A. Kołodziej, K. Zagrobelny, komentarz do art. 8, C. H. Beck 2010 r. wyd. 1, Legalis)".

Treść § 4 zawartej między stronami ugody przewidywał, że w przypadku opóźnienia pozwanego w płatnościach, stanowiących równowartość dwóch pełnych rat ugody, zgodnie z jej § 2 ust. 2, powódka zastrzega sobie prawo pisemnego wypowiedzenia ugody z zachowaniem 7-dniowego terminu wypowiedzenia i po jego upływie cała pozostała do zapłaty kwota miała stawać się natychmiast wymagalna. Na wypadek wypowiedzenia umowy ugody w § 4 ust. 5 zastrzeżono warunki spłaty całości zadłużenia oraz wysokość oprocentowania wymagalnej należności.

Jako że pozwany dopuścił się uchybień w dochowywaniu terminów płatności, które to były wyznaczane postanowieniami ugody, powódka nabyła uprawnienie do jej wypowiedzenia, a co za tym idzie, postawienia całości wierzytelności pozostającej do spłaty w stan wymagalności po upływie przewidzianego w umowie okresu wypowiedzenia. Słusznie powódka powołuje się przy kwestii konstrukcji ww. postanowień na zasadę swobody umów (wynikającą z art. 353¹ k.c.), albowiem i w ocenie Sądu dopuszcza ona modyfikację łączącego strony stosunku prawnego, która w tym przypadku obejmowała ustalenie terminów spłaty poszczególnych rat wierzytelności od dnia 11 stycznia 2015 r. do dnia 15 grudnia 2020 r., jak również jej powiększenie o stosowne odsetki umowne. Modyfikacja ta nie sprzeciwia się również właściwości stosunku prawnego, ustawie, ani zasadom współżycia społecznego (w myśl dyrektyw z art. 353¹ k.c.).

Nie ulegało zatem wątpliwości Sądu, iż pozwany nie wykazał braku istnienia roszczenia po stronie powodowej, a zgłoszone przez niego w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzuty były niezasadne i chybione, w szczególności te dotyczące zobowiązania istniejącego między stronami procesu, a wynikające z umowy ugody zawartej przez powoda i pozwanego w dniu 11 stycznia 2015r. Wcześniejsze czynności prawne dokonane między wierzycielem pierwotnym a pozwanym czy powodem nie miały o tyle doniosłego znaczenia w niniejszym procesie, iż nie stanowiły podstawy faktycznej żądania pozwu. Wystawienie przez Bank (...) SA bankowego tytułu egzekucyjnego nie miał w sprawie znaczenia, także zgłoszony zarzut przedawnienia zarówno w postępowaniu w sprawie wydania BTE, jak i wobec roszczenia pierwotnego nie mógł zostać uwzględniony z przyczyn powyżej omówionych.

Wobec uznania przez pozwanego roszczenia wobec powoda w oświadczeniu złożonym w umowie ugody z dnia 11 stycznia 2015r. w kwocie 84.762,29 zł oraz zawarciu postanowień co do rozłożenia tej kwoty na raty wraz z ustaleniem oprocentowania od zaległości, nawet o ile zostało złożone już po upływie okresu przedawnienia, należało dopatrywać się dorozumianego zrzeczenia się zarzutu przedawnienia (art. 65 § 1 i 2 kc oraz art. 117 § 2 kc). Jak już wyżej wskazywał Sąd, uznanie roszczenia w ugodzie bez jednoczesnego zrzeczenia się przedawnienia byłoby pozbawione sensu i takiego znaczenia należało przydać oświadczeniu pozwanego zawierającego umowę ugody i uznającego dług jak wyżej.

Reasumując wyżej poczynione rozważania, w ocenie Sądu powódka wykazała istnienie niespłaconego zadłużenia pozwanego na dzień złożenia pozwu przez powoda w kwotach: 84.762,29 zł tytułem należności głównej, 2.861,02 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za okres od 11 stycznia 2015 r. do 6 lipca 2015 r. – przy stawce 7%, oraz 1.114,68 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie od 7 lipca 2015 r. do 23 sierpnia 2015 r. – przy stawce 10% (czterokrotność stopy lombardowej), w związku z czym należało przychylić się do jej żądań w takim zakresie. Powód wskazywał odsetki skapitalizowane przez niego od dnia 11 stycznia 2015r. (dzień zawarcia umowy ugody) do dnia 6 lipca 2015r. w wysokości 2.861,02 zł i od dnia 7.07.2015r. do dnia 24 sierpnia 2015r. w wysokości 1.137,90 zł (pismo procesowe z dnia 6.07.2016r. – k. 101). Po dokonaniu ponownego obliczenia dochodzonych odsetek, sąd uznał je za zasadne w mniejszej wysokości z uwagi na zakres czasowy ich obliczenia, gdyż należało zauważyć, iż pozew został złożony do sądu w dniu 24 sierpnia 2015r., a zatem odsetki należało skapitalizować za okres od dnia 11 stycznia 2015r. do dnia 23 sierpnia 2015r., a nie jak wskazał powód do 24 sierpnia 2015r.

W tym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

W myśl art. 359 § 1 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Zaś w regulującym skutki naruszenia

przedmiotowej ugody stron jej § 4 pkt 5 przewidziano, że powódka będzie uprawniona do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, obowiązującej w dacie powstania opóźnienia.

O odsetkach ustawowych od zasądzonego roszczenia Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. przyjmując, że należą się one od dnia 24 sierpnia 2015r. (dzień złożenia pozwu). Uprzednio powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty wynikającej z ugody lecz do dnia złożenia pozwu pozwany nie spełnił jednak tego świadczenia, a zatem na dzień 24 sierpnia 2015r. pozostawał już w zwłoce w wykonaniu powyższego zobowiązania. Zważywszy na powyższe, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w sentencji.

Z uwagi na powyższe, zgodnie z żądaniem powódki w przedmiocie odsetek, zasądzono na jej rzecz od pozwanego odsetki od kwoty 88.737,99 zł, liczone od dnia wniesienia powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym, tj. od 24 sierpnia 2015 r., do dnia zapłaty.

Oдноśnie kwestii rozliczenia kosztów niniejszego postępowania, Sąd oparł się na żądaniu powoda w tym przedmiocie oraz normie z art. 98 § 1 k.p.c., która stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.727,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składały się opłata od pozwu w kwocie 1.110 zł, opłata od pełnomocnictwa – 17 zł oraz kwota 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (zgodnie z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie kwotę 3.329,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, których powód nie miał obowiązku uiścić, tj. kwoty stanowiącej uzupełnienie opłaty od pozwu ponad wniesione przez powoda 1.110,00 zł. Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100 000 złotych. Jako, że wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie wynosiła 88.761,21 zł, nieuzupełnione przez powoda $\frac{3}{4}$ kwoty stanowiącej 5% z 88.761,21 zł wyniosło 3.329 zł.

Z uwagi na powyższe i na podstawie przywołanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.